

Development of Mae Bot Yai Thai Classical Dance Skills of First-Year Undergraduate Students Using the Jigsaw Cooperative Learning Technique Combined with Simpson's Psychomotor Skill Instruction Model

Kasini Ponan^{1*} and Uthan Boonmuang¹

¹ Music and Performing Arts Education Program, Faculty of Education, Pibulsongkram Rajabhat University, Thailand

* Corresponding author. E-mail: kkasini1234@gmail.com

ABSTRACT

This research aimed to: 1) compare the learning achievement in knowledge of Mae Bot Yai Thai classical dance among first-year undergraduate students before and after learning through the Jigsaw cooperative learning technique combined with Simpson's psychomotor skill instruction model; and 2) compare the learning achievement in practical skills of Mae Bot Yai Thai classical dance among first-year undergraduate students before and after learning through the Jigsaw cooperative learning technique combined with Simpson's psychomotor skill instruction model. This study employed an experimental research design. The research instruments consisted of: (1) four learning management plans, (2) a multiple-choice test with four options totaling 20 items, and (3) a practical skill assessment rubric. The data were analyzed using mean, standard deviation, and the dependent samples t-test. The results revealed that: 1) the students' learning achievement in knowledge of Mae Bot Yai Thai classical dance after learning through the Jigsaw cooperative learning technique combined with Simpson's psychomotor skill instruction model was significantly higher than before the experiment at the .05 level; and 2) the students' practical skill performance in Mae Bot Yai Thai classical dance after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .05 level.

Keywords: Skill Development, Mae Bot Yai Dance Performance, Jigsaw Cooperative Learning Method, Simpson's Psychomotor Instructional Model

การพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

เกสินี พอณร^{1*} และ อุทาน บุญเมือง¹

¹ สาขาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ประเทศไทย

* Corresponding author. E-mail: kkasini1234@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้การร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ทั้งก่อนและหลังเรียน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันทั้งก่อนและหลังเรียน การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ (1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน (2) แบบทดสอบแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และ (3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ (Rubric Score) สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าเฉลี่ย (Mean) และสถิติ (t-test dependent) ผลการศึกษาพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้แม่บทใหญ่ของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เรื่องการร่ำแม่บทใหญ่ หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีคะแนนทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ หลังทดลองสูงกว่าทดลองเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนาทักษะ, การร่ำแม่บทใหญ่, การจัดการเรียนรู้แบบจิ๊กซอร์, การสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน

© 2026 JSSP: Journal of Social Science Panyapat

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปะแห่งการพอร่าที่มีการเลียนแบบและพัฒนามาจากธรรมชาติ แต่ได้รับการตกแต่งและปรับปรุงให้งดงามยิ่งขึ้น จนก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกแก่ผู้ดูผู้ชม การพอร่าก็คือศิลปะของการเคลื่อนไหวอวัยวะต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น แขน ขา เอว ไหล่ หน้าตา ฯลฯ ด้วยเหตุนี้ธรรมชาติที่เป็นพื้นฐานเบื้องต้นของการพอร่าจึงมาจากอิริยาบถต่าง ๆ ของมนุษย์ ได้แก่ ยืน เดิน นั่ง นอน ฯลฯ ตามปกติคนเราจะก้าวเท้าเดินพร้อมแกว่งแขนสลับกันไปเมื่อก้าวเท้าซ้าย ก็จะแกว่งแขนขวาออก และเมื่อก้าวเท้าขวาก็จะแกว่งแขนซ้ายออกสลับกัน เพื่อเป็นหลักในการ ทรงตัว ครั้นเมื่อนำมาตกแต่งเป็นพอร่าขึ้น ก็กลายเป็นท่าที่มีลีลาก้าวเท้าและแกว่งแขน โดยให้สัดส่วนงดงามถูกต้องตามแบบแผนที่กำหนด ตลอดจนท่วงทำนองและจังหวะ นาฏศิลป์ไทยเกิดจากอากัปกิริยาของสามัญชนพื้นฐาน ซึ่งโดยทั่วไปมนุษย์ทุกคนย่อมมี อารมณ์ต่าง ๆ ได้แก่ รัก โกรธ โศกเศร้า เสียใจ ตีใจ ร้องไห้ ฯลฯ แต่ที่น่าสังเกตก็คือ เมื่อมนุษย์มีอารมณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้น นอกจากจะมีความรู้สึกเกิดขึ้นในจิตใจแล้ว ยังแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ออกมาทางกายในลักษณะต่าง ๆ เช่น อารมณ์รัก หน้าตาก็ยิ้มที่แสดงออกอ่อนโยน รู้สึกเล้าโลม เจ้าชู้ อารมณ์โกรธ หน้าตาบึ้งตึง กระตืบเท้า ชี้นิ้วว่าต่าง ๆ สรุปได้ว่า นาฏศิลป์ไทยเกิดมาจากกริยาท่าทางซึ่งแสดงออกในอารมณ์ของมนุษย์ปุถุชน อากัปกิริยาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นมูลเหตุให้ ปรมาจารย์ทางศิลปะนำมาปรับปรุงผู้ดีสัดส่วนและกำหนด วิธีการขึ้น จนกลายเป็นท่าพอร่า โดยวาง

แบบแผนลีลาท่ารำของมือ เท้า ใ้ทั้งดงาม รู้จักวิธีเยื้องยก และกล่อมตัว ให้สอดคล้องสัมพันธ์กันจน เกิดเป็นท่ารำขึ้น และมีวิวัฒนาการปรับปรุงมาตามลำดับ จนดูประณีตงดงาม อ่อนช้อยวิจิตรพิสดาร (ขวัญฟ้า ภู่งงษ์สิทธิ์, 2561)

ซึ่งรำแม่บทใหญ่เป็นบทเรียนที่ใช้สำหรับการฝึกหัดนาฏศิลป์ต่อจากเพลงช้าเพลงเร็ว ให้ผู้เรียนได้รู้จักท่ารำ และยังเป็นชื่อของท่ารำแต่ละท่าที่มีในนาฏศิลป์ไทย (ธนิต อยู่โพธิ์, 2531) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการฝึกรำแม่บทใหญ่มีประโยชน์ เป็นอย่างมาก สามารถช่วยให้นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกนาฏศิลป์ได้ใช้ฝึกหัดตามท่าแม่บทใหญ่ ส่งผลให้มีท่วงท่าที่งดงาม ตามแบบนาฏศิลป์ไทยได้อย่างแท้จริง

ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของซิมป์สันเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการพัฒนาทางด้านร่างกายของผู้เรียน โดยเน้นความสามารถในการประสานการทำงานของกล้ามเนื้อและระบบร่างกายในการปฏิบัติกิจกรรมที่มีความซับซ้อน ซึ่งต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของกล้ามเนื้อหลายส่วนภายใต้การควบคุมของระบบประสาทส่วนกลาง กระบวนการดังกล่าว เกิดจากการสั่งงานของสมองเชื่อมโยงกับการรับรู้และความรู้สึก ทำให้การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างมีระบบ และมีประสิทธิภาพ ทักษะปฏิบัติสามารถพัฒนาได้ผ่านกระบวนการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง หากผู้เรียนได้รับการฝึกฝน อย่างเหมาะสม จะก่อให้เกิด ความถูกต้อง ความคล่องแคล่ว ความชำนาญ และความคงทนของพฤติกรรมการปฏิบัติ ทั้งนี้ ผลของการพัฒนาทักษะ สามารถสังเกตได้จากความรวดเร็ว ความแม่นยำ และความราบรื่นของการกระทำ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงาน หรือแสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้ ซิมป์สันได้เสนอขั้นตอน การพัฒนาทักษะปฏิบัติ ไว้ 7 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ขั้นการรับรู้ (2) ขั้นการเตรียมความพร้อม (3) ขั้นการสนองตอบภายใต้ การควบคุม (4) ขั้นการลงมือ ปฏิบัติจนเกิดกลไกการกระทำโดยอัตโนมัติ (5) ขั้นการปฏิบัติอย่างชำนาญ (6) ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ และ (7) ขั้นการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งลำดับขั้นดังกล่าวสะท้อนพัฒนาการของผู้เรียนจากการรับรู้ไปสู่ การปฏิบัติ อย่างเชี่ยวชาญและสามารถนำทักษะไปประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมในบริบทที่หลากหลาย (Simpson, 1972)

เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) เป็นการเรียนร่วมมือรูปแบบหนึ่งที่มีแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ส่งเสริม ให้ผู้เรียนมีการจดจำ สิ่งที่ได้เรียนรู้นานยิ่งขึ้น การจัดการเรียนรู้แบบปกติครูจะยืนบรรยายอยู่หน้าชั้นเรียนและมีผู้เรียน ฟังอย่างเงียบ ๆ ซึ่งผู้เรียนจะไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ แต่ต่างจากการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ที่มีจุดเด่น ในการเน้นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนในชั้นเรียน เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพในการช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา สาระจากมุมมองที่แตกต่างกัน เพราะได้อภิปรายร่วมกันกับคนอื่น ๆ และให้ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกัน และกัน ส่งผลให้เกิดความไว้วางใจในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะได้เป็นอย่างดี (Ninomiya & Pusri, 2015)

ปัญหาการวิจัยครั้งนี้เป็นปัญหาที่ผู้วิจัยค้นพบจากการจัดการเรียนรู้สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ ศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในชั้นเรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม โดยมีแนวโน้มที่จะรับผิดชอบงานเดี่ยวได้ดีกว่าการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น และไม่ให้ความสนใจกับภาระงานที่ได้รับมอบหมาย ส่งผลให้การทำงานกลุ่มมักกระจุกตัวอยู่กับนักเรียนที่มีผลการเรียนดี ขณะที่สมาชิกกลุ่มอื่นมีส่วนร่วมในกิจกรรมค่อนข้างน้อย นอกจากนี้ ผู้เรียนยังมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในระดับต่ำ และขาดทักษะพื้นฐานด้านนาฏศิลป์ ซึ่งส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้และการพัฒนาทักษะที่จำเป็นตามเป้าหมาย ของรายวิชา

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจในการพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 สาขาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมป์สัน จึงนำทักษะปฏิบัติของซิมป์สันและกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอว์ดังกล่าวมา ใช้ในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีขั้นตอนและเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในเนื้อหาสาระ และการปฏิบัติโดยเริ่มจากการฝึกฝน จากส่วนย่อย ๆ ไปสู่ความชำนาญ ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ในการนำกระบวนการจัดการเรียนรู้ เทคนิคจิ๊กซอว์และทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านนาฏศิลป์ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนของผู้เรียนได้ด้วย และยังเป็นการฝึกฝนทักษะปฏิบัติ เนื่องจากการรำแม่บทใหญ่มีเนื้อร้อง จำเป็นต้องฝึกทักษะ

การร้อง และการรำ เมื่อนำเทคนิคทั้ง 2 รูปแบบนี้มาผสมผสานเข้าด้วยกันถือว่าการจัดการเรียนการรู้ที่มีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของการรำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะของการรำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษาระดับ ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ที่เรียนกลุ่มนาฏศิลป์ จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรจำนวน 60 คน โดยใช้วิธีการจับฉลาก

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตร รายวิชา และสาระการเรียนรู้เรื่องการรำแม่บทใหญ่ แล้วออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ได้แก่ 1) แม่บทใหญ่น่ายล 2) นาฏยแม่บทใหญ่ 1 3) นาฏยแม่บทใหญ่ 2 และ 4) แม่บทใหญ่ลีลา โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการของเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับลำดับขั้นทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน (Simpson, 1972) ให้สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละแผน จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้อง และความสอดคล้องของสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้ กระบวนการจัดกิจกรรม และการวัดผล โดยพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67–1.00 จากนั้นผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้จริง

2.2 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตเนื้อหาและสร้างตารางวิเคราะห์ข้อสอบ (Table of Specifications) ให้ครอบคลุมสาระการเรียนรู้เรื่องการรำแม่บทใหญ่ จากนั้นสร้างแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 และคัดเลือกข้อคำถาม ที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป และนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 15 คน เพื่อนำผลมาวิเคราะห์คุณภาพรายข้อ พบว่า ค่าความยากง่าย (p) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.32–0.78 และค่าอำนาจจำแนก (r) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.26–0.68 จากนั้นคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพเหมาะสมไว้ใช้ในการเก็บข้อมูลจริง โดยแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

2.3 การสร้างและตรวจสอบคุณภาพแบบประเมินทักษะปฏิบัติการรำแม่บทใหญ่

ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินทักษะปฏิบัติการรำแม่บทใหญ่ในรูปแบบรูบริก (Rubric Score) โดยกำหนดองค์ประกอบการประเมินให้สัมพันธ์กับลักษณะทักษะการรำแม่บทใหญ่ ได้แก่ 1) ความถูกต้องของท่ารำ 2) ความสัมพันธ์กับจังหวะและลีลา 3) ความต่อเนื่องของการเคลื่อนไหว 4) การทรงตัว และ 4) ความสง่างาม พร้อมกำหนดระดับคะแนนและคำอธิบายพฤติกรรมในแต่ละระดับอย่างชัดเจน จากนั้นนำแบบประเมินเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์และด้านการวัด

และประเมินผล จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67–1.00 และปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ และนำแบบประเมินไปทดลองใช้เพื่อพิจารณาความเชื่อมั่นของการให้คะแนน โดยให้ผู้ประเมินจำนวน 3 คน ประเมินการปฏิบัติของผู้เรียนชุดเดียวกัน แล้วคำนวณความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater reliability) พบว่ามีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.89 ซึ่งอยู่ในระดับสูง แสดงให้เห็นว่าแบบประเมินมีความเชื่อมั่นเหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจริง

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ของการรำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะของการรำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลอง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาสาระ และระยะเวลาในการจัดการเรียนรู้ตามลำดับ ดังนี้

4.1 ดำเนินการจัดการเรียนรู้และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใช้แบบทดสอบปรนัยจำนวน 20 ข้อ บันทึกคะแนนสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4.2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติ โดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติทักษะ ดังนี้

1) ใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติสำหรับการขับร้องเพลงแม่บทใหญ่ (แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2)

2) ใช้แบบประเมินทักษะปฏิบัติสำหรับท่ารำ (แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3-4) บันทึกผลคะแนนที่ได้ระหว่างปฏิบัติเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4.3 ดำเนินการรวบรวมคะแนนในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ และด้านทักษะปฏิบัติ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

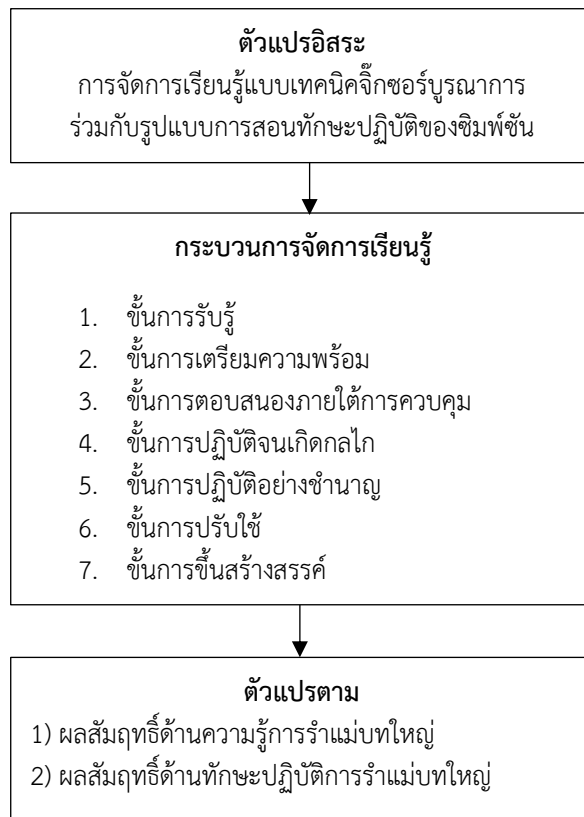
ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการรำแม่บทใหญ่ การพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง ด้วยแบบทดสอบ และแบบประเมินทักษะปฏิบัติ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติเกี่ยวกับการรำแม่บทใหญ่ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ด้วยแบบประเมินทักษะปฏิบัติ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (t-test dependent)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษา ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสามารถ นำมาสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยได้ ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการร่ำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการร่ำแม่บทใหญ่ ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังการทดลองสูงกว่าการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษากลุ่มทดลอง ก่อนเรียน และหลังเรียน

การทดสอบ	n	\bar{x}	S.D.	D	t	Sig.
ก่อนทดลอง	15	11.30	4.40	4.85	4.00	.000
หลังทดลอง	15	16.15	0.90			

หมายเหตุ: * ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เกี่ยวกับการร่ำแม่บทใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน พบว่า ค่าเฉลี่ยผลต่างของคะแนนก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 4.85 เมื่อทดสอบด้วย สถิติ t-test พบว่าค่า $t = 4.00$ ทำให้สามารถสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ทั้งก่อนและหลังการทดลอง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ทั้งก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงไว้ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง

การทดสอบ	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	15	47.30	3.50	6.10	.000
หลังเรียน	15	53.20	2.90		

จากตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่กลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนและหลังการทดลอง พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 53.20$, S.D. = 2.90) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ($\bar{X} = 47.30$, S.D. = 3.50) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่า $t = 6.10$ และค่า Sig. = .000 แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันร่วมกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์สามารถพัฒนาทักษะปฏิบัติ การร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษาให้สูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

นักศึกษาที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้เรื่องการร่ำแม่บทใหญ่ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าแนวทางการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับ การร่ำแม่บทใหญ่เพิ่มมากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์เป็นกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือ ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ แสวงหาความรู้ แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยกันอธิบายเนื้อหาแก่เพื่อนร่วมกลุ่ม ส่งผลให้เกิดการทำงานของกระบวนการคิดขั้นสูง (Higher-order thinking) และเกิดความเข้าใจ ในเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้การผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ซึ่งมีการจัดลำดับขั้น ของทักษะอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ขั้นการรับรู้ไปจนถึงขั้นการปฏิบัติอย่างชำนาญ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมโยงระหว่างความรู้ความเข้าใจเชิงทฤษฎีกับการนำไปใช้จริง ซึ่งสนับสนุนให้การเรียนรู้มีความหมายและยั่งยืนมากขึ้น แนวคิดดังกล่าวนี้สัมพันธ์กับซัพพร ภู่น้อย (2565) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์พื้นเมืองชุดฟ้อนเงี้ยว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคาร โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซันในกลุ่มทดลอง เปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่จัดการเรียนรู้แบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้งในด้านความรู้และด้านทักษะปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่าเทคนิคจิ๊กซอร์เมื่อถูกนำไปใช้ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สามารถยกระดับความเข้าใจในเนื้อหาวิชานาฏศิลป์ได้อย่างชัดเจน

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะปฏิบัติการร่ำแม่บทใหญ่ของนักศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน พบว่า นักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้เทคนิคจิ๊กซอร์ผสมผสานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน มีคะแนนทักษะการร่ำแม่บทใหญ่หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบดังกล่าวสามารถพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวและการปฏิบัติท่าทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน เน้นการฝึกอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ขั้นการรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อม ขั้นการปฏิบัติภายใต้การควบคุม ไปจนถึงขั้น การปฏิบัติอย่างชำนาญ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาการทำงานของกล้ามเนื้อ การทรงตัว จังหวะ ท่วงท่า และความประสานสัมพันธ์ของร่างกายได้อย่างเป็นระบบ เมื่อผสมผสานกับเทคนิคจิ๊กซอร์ซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกอธิบาย ฝึกสังเกต และให้ข้อเสนอแนะกับเพื่อนร่วมกลุ่ม ทำให้เกิดการเรียนรู้ทั้งจากการลงมือปฏิบัติจริงและการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ได้อย่างเด่นชัด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุสรินทร์ พาระแพน (2561) ได้ศึกษาการพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชันที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ในการปฏิบัติท่าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าชุดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยมีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 92.51/87.05 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่าชุดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และทักษะการปฏิบัติท่าของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ผลการประเมินบุคลิกภาพด้านการปฏิบัติท่าของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ซึ่งมุ่งเน้นการส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์ พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดดังกล่าวมีส่วนช่วยพัฒนาทั้งทักษะการปฏิบัติ บุคลิกภาพ และความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนควบคู่กันอย่างเป็นระบบ

องค์ความรู้ใหม่

การพัฒนาทักษะการร่ำแม่บทใหญ่ ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน		
องค์ประกอบองค์ความรู้ใหม่	กระบวนการดำเนินการ	ผลที่เกิดขึ้น
รูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงปฏิบัติแบบผสมผสาน	บูรณาการการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการพัฒนาทักษะเชิงลำดับขั้นใช้เทคนิคจิ๊กซอร์ควบคู่ลำดับขั้นทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน	ผู้เรียนเข้าใจและปฏิบัติท่าได้อย่างเป็นระบบ
การแตกทักษะย่อยของแม่บทใหญ่	จากท่าร่ำรวมทักษะย่อยตามระดับความยากจัดกิจกรรมตาม 7 ชั้นของซิมพ์ชัน	ลดการจำท่าแบบท่องจำเพิ่มความแม่นยำและต่อเนื่อง
กลไกจิ๊กซอร์ในการเรียนรู้	ผู้เรียนมีบทบาททั้งผู้เรียนรู้และผู้ถ่ายทอดกลุ่มบ้าน กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ กลับไปสอนเพื่อน	เพิ่มการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบร่วม
การเชื่อมความรู้กับการปฏิบัติ	เรียนรู้ชื่อท่า เหตุผล จังหวะ และลีลาไปพร้อมกันอธิบาย สาธิต ฝึก สะท้อนผลการเรียนรู้	ความรู้และทักษะพัฒนาไปพร้อมกัน
การประเมินทักษะเชิงสมรรถนะ	ประเมินจากพฤติกรรมท่าจริงใช้รูบริกด้านความถูกต้อง จังหวะ ลีลา และความสง่างาม	ผู้เรียนเห็นเป้าหมายการพัฒนาอย่างชัดเจน
กรอบพัฒนาสมรรถนะนักศึกษาครุนาฏศิลป์	จาก “จำท่า” สู่ “เข้าใจโครงสร้างและควบคุมการเคลื่อนไหว” Active & Cooperative Learning เชิงปฏิบัติ	พร้อมต่อยอดสู่รายวิชาปฏิบัติอื่นในหลักสูตร

ภาพที่ 2 องค์ความรู้ใหม่

องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัย คือ การสร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้เชิงปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ไทยแบบผสมผสานที่บูรณาการเทคนิคจิ๊กซอร์กับการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน เพื่อพัฒนาทักษะการรำแม่บทใหญ่ โดยให้ผู้เรียนเรียนรู้ทักษะย่อยเป็นลำดับขั้น และเรียนรู้ร่วมกันแบบเพื่อนช่วยเพื่อน จนสามารถรำแม่บทใหญ่ได้อย่างถูกต้องและเข้าใจทั้งท่ารำ จังหวะ และลีลาไปพร้อมกัน นอกจากนี้ งานวิจัยยังเสนอกรอบแนวคิดในการพัฒนาสมรรถนะของนักศึกษาครุนาฏศิลป์ที่เน้นให้ผู้เรียนก้าวจากการ “จำท่า” ไปสู่การ “เข้าใจโครงสร้างของท่าและบริหารการเคลื่อนไหวของตนเอง” ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ ฝึกอธิบาย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และให้ข้อเสนอแนะต่อเพื่อนร่วมกลุ่ม องค์ความรู้ใหม่ชุดนี้ จึงเป็นทั้งรูปแบบการสอนเชิงปฏิบัติที่ผ่านการทดสอบในบริบทจริง และเป็นกรอบแนวทางที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ กับรายวิชาเชิงปฏิบัติอื่น ๆ ในสาขาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษาได้อย่างมีความหมายในระดับหลักสูตรและการผลิตครุนาฏศิลป์ในอนาคต

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน สามารถยกระดับผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เข้าร่วมการวิจัยได้อย่างชัดเจน โดยในด้านความรู้เกี่ยวกับการรำแม่บทใหญ่ นักศึกษามีความเข้าใจเชิงเนื้อหาเพิ่มขึ้นอย่างเป็นระบบ ทั้งในส่วนของความหมาย ลำดับท่า และองค์ประกอบของการรำ ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ไปสู่การปฏิบัติได้ดีขึ้น

ในด้านทักษะการรำแม่บทใหญ่ พบว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวร่างกาย ความถูกต้องของท่ารำ การควบคุมจังหวะ ท่วงท่า และความประสานสัมพันธ์ของอวัยวะต่าง ๆ ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างการมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม การอธิบายแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน และการฝึกทักษะปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออกและสามารถพัฒนาทักษะได้อย่างต่อเนื่อง

กล่าวโดยสรุป การจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน มีประสิทธิภาพทั้งต่อการพัฒนาความรู้และทักษะปฏิบัติการรำแม่บทใหญ่ของนักศึกษาครุสาขาดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา และสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ที่มุ่งเน้นการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมได้ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 เสริมสร้างนโยบายการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในรายวิชานาฏศิลป์ โดยสถาบันอุดมศึกษาและคณะครุศาสตร์ควรส่งเสริมให้มีการนำ เทคนิคจิ๊กซอร์ร่วมกับแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ซัน ไปบูรณาการในรายวิชาที่มุ่งพัฒนาทักษะปฏิบัติด้านนาฏศิลป์อย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ที่เน้น “การลงมือทำจริง การมีส่วนร่วม และการเรียนรู้ร่วมกัน”

1.2 พัฒนาศักยภาพครูผู้สอนด้านนาฏศิลป์ให้เชี่ยวชาญด้าน Active Learning โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกำหนด แผนอบรมและพัฒนาคู่มือผู้สอน ให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เทคนิคจิ๊กซอร์ แนวคิดพัฒนาทักษะปฏิบัติ (Psychomotor Domain) เพื่อให้ครูสามารถออกแบบกิจกรรมที่เหมาะสมกับบริบทนักศึกษาและเป้าหมายเชิงสมรรถนะ

1.3 บรรจุการจัดการเรียนรู้เชิงบูรณาการไว้ในนโยบายพัฒนานักศึกษา โดยผู้บริหารควรส่งเสริมให้หลักสูตรด้านดนตรีและนาฏศิลป์บรรจุแนวทางจัดกิจกรรมที่ผสมผสานทั้งความรู้ ทักษะ การทำงานกลุ่ม เป็นส่วนหนึ่งของกรอบมาตรฐานการเรียนรู้เพื่อสนับสนุนการพัฒนานักศึกษาให้เกิดความมั่นใจ ความมีวินัย การสื่อสาร และทำงานร่วมกับผู้อื่นควบคู่ไปกับทักษะวิชาชีพ

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่มีความหลากหลายและจำนวนมากขึ้น โดยทดลองกับหลายระดับชั้น หลายสถาบัน หรือกลุ่มประชากรที่มีพื้นฐานนาฏศิลป์ต่างกัน เพื่อเพิ่มความแม่นยำของผล และทำให้สามารถสรุปอ้างอิงไปยังประชากร ในวงกว้างได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2 ควรศึกษาเชิงลึกด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้และกระบวนการเป็นรายบุคคล โดยใช้วิธีวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) เช่น สังเกตพฤติกรรม สัมภาษณ์รายบุคคล หรือสนทนากลุ่มร่วมกับการวัดคะแนนเพื่อให้เข้าใจกระบวนการเกิดทักษะ แรงจูงใจ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติของผู้เรียนอย่างรอบด้าน

2.3 ควรเปรียบเทียบรูปแบบการสอนที่แตกต่างกัน เช่น ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเทคนิคจิ๊กซอว์ กับซิมพ์ชันกับรูปแบบการสอนสมัยใหม่อื่น ๆ เช่น PBL, Flipped Classroom, Studio-based Learning เพื่อค้นหา รูปแบบที่เหมาะสมที่สุดกับรายวิชานาฏศิลป์รวมทั้งศึกษาผลต่อทักษะปฏิบัติ ความคิดสร้างสรรค์ วินัย และการทำงาน ร่วมกัน

เอกสารอ้างอิง

ขวัญฟ้า ภู่งงสุทธิ์. (2561). *นาฏศิลป์ไทย*. กรุงเทพฯ: มิตรสยาม.

ซัชพร ภู่น้อย. (2565). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นาฏศิลป์พื้นเมืองชุดเพื่อนเงี้ยวของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมาตาพุดพันพิทยาคารที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนเทคนิคจิ๊กซอว์ผสมผลานกับรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน*. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี).

ธนิต อยู่โพธิ์. (2531). *ศิลปะคอนรำ หรือ คู่มือนาฏศิลป์ไทย*. กรุงเทพฯ: ศิวพร.

บุสรินทร์ พาระแพน. (2561). *การพัฒนาชุดการเรียนรู้การแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของซิมพ์ชัน ที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและความคิดสร้างสรรค์การปฏิบัติทำรำ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).

Ninomiya, N., & Pusri, P. (2015). The study of open-ended approach in mathematics teaching using jigsaw method. *Bulletin of Saitama University Faculty of Education*, 64(2), 11-22.

Simpson, E. J. (1972). *The classification of educational objectives in the psychomotor domain*. Washington, DC: Gryphon House.